

Toespraak van wethouder Baldewsingh bij het uitreiken van de Stadspenning
aan pastoor C.G.M.M. Dernee, op zondag 18 februari 2018

Dames en heren,

Het gebeurt niet vaak dat ik op zondagochtend een parochie mag toespreken. Maar de keren dát het gebeurt, zijn voor mij altijd even bijzonder. Vandaag is dit niet anders.

Dat ik hier sta, is niet voor niets. Ik zal het u uitleggen, waarbij ik als eerste de vastentijd wil noemen. Woensdag is deze begonnen. Het is - u weet dit als geen ander - de periode van vasten en bezinnen, als voorbereiding op Pasen. Tijdens de viering van zojuist is hier ongetwijfeld over gesproken. Toch kan ik niet nalaten u op iets te wijzen: de vastentijd staat ook wel bekend als, inderdaad, de veertigdagentijd. In de Bijbel heeft het cijfer 'veertig' sowieso een bijzondere betekenis. En laat het nu ook in mijn verhaal een belangrijke rol spelen. Dat is louter toeval. Het één heeft niets met het ander te maken. Maar ik vond het té opmerkelijk om onbenoemd te laten.

Met 'mijn veertig' doel ik op het prachtige jubileum van pastoor Demee. Hij vierde eind vorig jaar zijn veertigjarig priesterfeest. Het is alweer enkele maanden geleden, maar vandaag kom ik daar op terug. Op 15 oktober 1977 werd u gewijd tot priester. Had u toen kunnen vermoeden dat er zo'n lange, rijke en, niet te vergeten, soms ook heel lastige loopbaan in het verschiet zou liggen?

U begon in Nootdorp, maar vanaf 1985 bent u werkzaam in Den Haag. Eerst was dit in de parochie Onze Lieve Vrouw van Altijddurende Bijstand, daarna volgden de Pius Xparochie ('Pius de Tiende-parochie') en de parochies van de Heiligen Antonius en Lodewijk, en de Onze Lieve Vrouw van het Allerheiligst Sacrament. Alle gingen per 1 januari 1995 op in de Emmausparochie. Ook hiérvan mocht u als pastoor optreden.

Het klinkt als een mooie afronding, als een krachtig slotakkoord. Dat was het geenszins, want daarna is veel gebeurd. De terugloop van het kerkbezoek had ook voor uw parochie ingrijpende gevolgen. Lang niet alle kerken konden openblijven. De één maakte plaats voor eengezinswoningen, in een ander is nu een gezondheidscentrum gevestigd, en ga zo maar door. Eerst het samengaan van parochies, daarna het afstoten van een zo vertrouwd kerkgebouw... Het zijn gebeurtenissen die kerkgangers diep kunnen raken. Ze laten velen niet onberoerd. Het kan tot boosheid leiden, tot onbegrip, of tot gevoelens van machteloosheid. Het is alleszins te begrijpen.

Als pastoor maakte u meerdere malen deel uit van de groep die de veranderingsprocessen begeleidde en vormgaf. Want u deed het natuurlijk niet in uw eentje. Tegelijkertijd liet u hierbij zien hoezeer u er bent voor uw parochianen. U vervulde uw taken liefdevol en met verve.

Ditzelfde gebeurde enkele jaren geleden. U was inmiddels waarnemend pastoor van de Parochie toegewijd aan Maria van Eik en Duinen. En opnieuw werd één van, laten we zeggen, 'uw' kerkgebouwen aan de eredienst onttrokken. En opnieuw kreeg u daarna met een zeer ingrijpende fusie te maken. Die keer ging het om het ineensmelten van de Emmausparochie met de parochies Maria van Eik en Duinen, Pastoor van Ars en Titus Brandsma. Zo is per 1 januari 2012 de huidige parochie De Vier Evangelisten ontstaan.

Het zijn tumultueuze tijden geweest. Van minstens zes kerken maakte u van nabij

mee dat ze de deuren sloten. Met hart en ziel zette u zich steevast in om het in goede banen te leiden. Het Evangelie vormt uw baken, zelf bent u de vertolker, de boodschapper. U bent, zoals iemand die u goed kent, schreef: de herder. In een toelichting op uw werk verwees hij naar de ingrijpende fusies en kerksluitingen. Hierbij gaf hij aan hoe u, en ik citeer opnieuw, 'parochianen uit de verschillende gemeenschappen bijeen wist te brengen om samen te werken en te bouwen aan een nieuwe - parochie.' Het zijn woorden die van een grote waardering getuigen.

Binnen uw parochie wordt u gezien als 'echt een pastoor'. Als een vader voor zijn team en vele parochianen. 'Je kunt altijd bij hem terecht,' wordt over u gezegd. U bent meelevend, actief, blijmoedig en positief. Ook bij de zojuist door mij geschetste processen heeft u dit laten zien. Bij deze zó ingrijpende ontwikkelingen wás u er voor de mensen die hun verhaal wilden doen, of vragen hadden. U vormde een luisterend oor. U nam uw parochianen desgewenst bij de hand om ze steun en troost te bieden.

Zo was het toen, zo is het nu natuurlijk·nog steeds. In oktober, bij de viering van uw priesterjubileum, hebben uw parochianen al blijk gegeven van hun waardering voor u. Ook in de ogen van het stadsbestuur verdient u lof en complimenten voor de wijze waarop u ook in moeilijke tijden invulling heeft gegeven aan uw ambt.

Daarom sta ik hier, om u te bedanken voor uw inzet, uw toewijding en uw betrokkenheid. En ik beperk me niet tot woorden. Want ik heb iets meegenomen, bedoeld om onze grote waardering en erkentelijkheid nadrukkelijk te onderstrepen.

Pastoor Demee, het is mij een genoegen te kunnen zeggen dat het college van burgemeester en wethouders heeft besloten om, ter gelegenheid van uw veertigjarig ambtsjubileum en op grond van uw inzet voor de Haagse samenleving in het algemeen en de kerk in het bijzonder, u

Cornelis Gerardus Martinus Maria Dernee

de Stadspenning toe te kennen. Ik feliciteer u van harte met deze onderscheiding die ik u nu graag wil overhandigen.